

Arrest

nr. 189 394 van 4 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Mogadishu. U behoort tot de Hawiye. U hielp uw vader die een winkel had op de militaire basis Halane in de wijk Madino. Vanaf midden 2010 ontvingen jullie dreigtelefoons van Al Shabaab. Ze beschuldigden jullie van collaboratie met de regering en ANISOM en eisten de sluiting van uw winkel. Jullie gaven hier geen gevolg aan. Op 17 februari 2011 werd uw vader door Al Shabaab vermoord. U werd met de dood bedreigd. U sloot uw winkel in maart 2011 en besloot om als journalist aan de slag te gaan. Op 24 maart 2011 kwam de politie bij u langs en beschuldigden u ervan om met Al Shabaab samen te werken. U diende zich vanaf dan elk dag op het politiecommissariaat te melden.

Uw aanwezigheid op het politiekantoor was ook Al Shabaab niet ontgaan. U werd door hen van spionage beschuldigd waarna ze dreigden u te doden. Omdat u zich zowel door Al Shabaab als de Somalische overheid onder druk gezet voelde besloot u op 15 mei 2011 het land te verlaten.

U reisde via Kenia en Soedan naar Libië waar u meer dan twee jaar verbleef. In juli 2013 reisde u verder naar Malta. U diende een asielaanvraag in op Maltees grondgebied. U verklaart dat u op 5 oktober 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Daarna verbleef u gedurende drie maanden in een opvangcentrum. U diende vervolgens het opvangcentrum te verlaten en sliep nadien in het station, in de moskee en bij vrienden. Zes maanden nadat u een beslissing van de Maltese asielinstanties ontvangen had besloot u Malta te verlaten. U verklaart dat u geen huisvesting ontving, niet aan cursussen kon deelnemen en geen legaal werk vond. U reisde via Italië naar Duitsland waar u in april 2014 een asielaanvraag indiende. U wachtte uw gedwongen terugleiding naar Malta niet af en reisde in juli 2014 naar Zweden. In Zweden diende u een asielaanvraag in. U werd vanuit Zweden naar Malta terugggeleid. U verbleef in Malta van 20 juli 2014 tot 5 juli 2015. Op deze laatste datum nam u het vliegtuig naar Nederland. U diende geen asielaanvraag in bij de Nederlandse asielinstanties maar reisde onmiddellijk verder naar België. Op 6 juli 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U verklaart dat u in geval van terugkeer naar Somalië voor uw leven vreest. Verder stelt u dat u in Malta weliswaar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend maar dat u er huisvesting ontving, noch de mogelijkheid had er op legale wijze te werken. Ten slotte verklaart u dat u in Malta het slachtoffer was van een racistisch incident.

Ter staving van uw problemen in Somalië legt u een opleidingscertificaat, vier kwitanties en een schriftje met notities neer. U verklaart dat uw Maltese verblijfsdocumenten in België op de trein zoek raakten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het begin van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt uit uw verklaringen op het moment van uw asielaanvraag (verklaring dvz – vragen 22 en 36) en tijdens het gehoor voor het CGVS (cgvs p. 7) dat u de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta. Wat betreft uw verklaring dat u uw Maltese documenten op de trein verloor (verklaring dvz – vraag 30 en cgvs p. 7 en 9) en dat u niet zeker weet of uw verblijfsdocument al dan niet vervallen is (cgvs p.9) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat “de bescherming die wordt toegekend aan een derdelander geldig blijft tot de tijd dat het officieel verklaard wordt dat die bescherming opgeheven is. Het falen het beschermingscertificaat op tijd te vernieuwen betekent niet dat of leidt er niet toe dat de beschermingsstatus van die persoon opgeheven of ingetrokken wordt. Het is het certificaat dat vervalt /niet meer geldig is en niet de bescherming die aan die persoon werd toegekend”.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Malta werd verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Malta een gegronde vrees voor vervolging in de zijn van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat u Malta verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of waaruit blijkt dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

U beroept zich op uw levensomstandigheden in Malta. In de door u afgelegde verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u er geen rechten had, geen financiële steun kreeg, geen huisvesting ontving en voor uzelf moest instaan. Verder beweerde u dat er geen medische zorg voorhanden was (verklaring dvz – vragen 22, 34 en 36).

U verklaarde verder dat u vrijwillig Malta verliet (verklaring dvz – vraag 34). Tijdens het gehoor verklaart u dat u in Malta geen werk vond en indien u illegaal werkte u dikwijls niet betaald werd (cgvs p.10).

Betreffende uw bewering dat u geen huisvesting ontving dient gewezen te worden op uw weinig consistente verklaringen hieromtrent. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u eerst drie maanden in de gevangenis verbleef, dan drie maanden illegaal in een opvangcentrum en daarna drie maanden op straat leefde. U stelt dat u 's nachts heimelijk in het opvangcentrum sloop en overdag terug vertrok (cgvs p.13-14). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat u drie maanden in de gevangenis zat, daarna drie maanden in een opvangcentrum verbleef en dit opvangcentrum pas moest verlaten toen u na die drie maanden uw statuut verkreeg (verklaring dvz – vraag 36). Wanneer het CGVS u wijst op uw tegenstrijdige beweringen aangaande uw huisvesting wijzigt u opnieuw uw verklaringen en grijpt u terug naar uw stelling op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u drie maanden legaal in het opvangcentrum woonde en vult aan dat u er nadien nog illegaal verbleef (cgvs p.14). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw huisvestingsmogelijkheden ondergraaft niet enkele de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw problemen hieromtrent. Het roept ook ernstige vragen op betreffende de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw andere aangehaalde problemen.

U haalt eveneens aan dat het ook voor een vluchteling die bescherming ontving schier onmogelijk is werk te vinden in Malta. U stelt hierover dat men een arbeidsvergunning behoeft om werk te vinden (cgvs p.7). U verklaart dat u geen werk vond ondanks dat u aanvankelijk een arbeidskaart bezat. Omdat een verlenging u achteenvijftig euro zou kosten besloot u geen verlenging van uw arbeidskaart aan te vragen (cgvs p.11). Rekening houdend met uw verklaring dat het bezit van een arbeidsvergunning noodzakelijk is voor het bekomen van een legale job in Malta dient te worden vastgesteld dat u door het verzaken aan een verlenging van uw arbeidsvergunning uw toegang tot de arbeidsmarkt eigenhandig bemoeilijkte. U verklaart eveneens dat u geen vluchtelingen kent die werk vonden (cgvs p. 13). Even later beweert u dan weer dat de vrienden waarbij u logeerde wel werkten (cgvs p.14). Verder beweert u dat u geen werk vond omdat u de taal niet sprak (cgvs p.9). Later tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat het aanleren van het Maltees geen enkele zin had omdat u het Engels voldoende beheerst en dit de voornaamste gesproken taal in Malta is (cgvs p.12). Uit uw verklaringen blijkt allerm minst dat de toegang tot de Maltese arbeidsmarkt voor u geheel gesloten is.

Verder stelt u dat u in Malta geen toegang had tot de gezondheidszorg (verklaring DVZ – vraag 36). Wanneer het CGVS hierop informeert of u medische problemen had in Malta stelt u dit niet te weten (cgvs p.15). Deze bewering is opmerkelijk gezien u verklaart dat u het land verliet onder meer vanwege de beperkte toegang tot de gezondheidszorg. Vervolgens verklaart u dat u niet vaak geholpen werd. Wanneer het CGVS hiernaar informeert blijkt dat u nooit een arts consulteerde vanwege eigen medische problemen maar uw bewering betreffende de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in Malta louter afleidt uit de in uw ogen niet afdoende afhandeling van de medische problemen van een vriend (cgvs p.15). Uit deze verklaringen valt allerm minst een gebrekkige toegang tot de gezondheidszorgen in Malta af te leiden in uw hoofd.

Met betrekking tot uw bewering dat u in Malta het slachtoffer was van racistisch geweld, toen u in de omgeving van een opvangcentrum buiten zat zou er een glas naar u zijn gegooid, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar u subsidiaire bescherming kreeg, in casu Malta, ondraaglijk wordt. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts éénmaal slachtoffer was van dergelijk incident. Bovendien stelde u dat u naar de politie telefoneerde om het incident te melden maar nooit een formele klacht indiende of u zelfs maar naar het politiekantoor begaf om op deze wijze bescherming te zoeken bij de Maltese autoriteiten (cgvs p.9-10). Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Malta dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt uw situatie grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verboden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk.

Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-aquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw subsidiaire beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van het gegeven dat Malta zoals alle andere EU-lidstaten gebonden is door de EU wetgeving en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Malta, dat de bescherming die u Malta u biedt in wezen doeltreffend is, dat Malta het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het CGVS onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Malta te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met uw Maltese verblijfstitel.

De door u overgemaakte documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen aangezien zij louter worden voorgelegd ter staving van de vervolgingsfeiten die plaats vonden in Somalië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 januari 2017 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motivering.

Hij verwijst naar een arrest van de Raad van 29 april 2016 (CCE 19 april 2016, nr. 167 019) en meent dat ten onrechte toepassing gemaakt werd van artikel 48/5 § 4 van de Vreemdelingenwet, gezien Malta een EU-lidstaat is. Hij stelt dat de nieuwe Procedurerichtlijn niet werd omgezet in Belgisch recht en dat het feit dat deze richtlijn wel voorziet in de mogelijkheid tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag als een ander EU-land subsidiaire bescherming heeft gegeven aan de betrokkene aldus irrelevant is.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 § 4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motivering.

Verzoeker voert aan “*dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds bevestigd (heeft) dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken*”.

Hij meent dat hij “*in Malta geen menswaardig leven kon leiden*”. Hij verwijst naar de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Hij stelt dat het voor hem onmogelijk is om werk te vinden in Malta, dat deze “*harde levensomstandigheden*” nog bevestigd werden in “*Mo Magazine*”, dat subsidiaire beschermden in de praktijk “*niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten*”, dat hij “*nooit toegang gekregen (heeft) tot taallessen of professionele opleiding*”, dat hij “*geen informatie (kreeg) over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren*”, dat er een “*gebrek aan integratielessen*” is dat “*een negatief effect (heeft) op andere aspecten van het leven in Malta*”,

dat “dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem in Malta” is omdat “de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting” en dat “vluchtelingen en genietters van subsidiaire bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen”.

Verzoeker klaagt aan “dat verwerende partij geen enkel onderzoek naar haar verklaringen gevoerd heeft”.

Hij voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Malta de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen (gehoor, p. 7) en de informatie in het administratief dossier geeft aan dat “de bescherming die wordt toegekend aan een derdelander geldig blijft tot de tijd dat het officieel verklaard wordt dat die bescherming opgeheven is. Het falen het beschermingscertificaat op tijd te vernieuwen betekent niet dat of leidt er niet toe dat de beschermingsstatus van die persoon opgeheven of ingetrokken wordt. Het is het certificaat dat vervalt /niet meer geldig is en niet de bescherming die aan die persoon werd toegekend”. Verzoeker brengt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Malta geweigerd zou worden.

2.6. De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

2.7. De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip "reële bescherming":

"Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet." (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.8. Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

2.9. Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Malta, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Malta, dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoeker in Malta niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), evenals dat verzoeker géén valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Malta. Bovendien onderscheidt het Commissariaat-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zouden zijn om zich terug naar Malta te begeven en er zich toegang te verschaffen.

2.10. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar een arrest van de Raad van 29 april 2016 (CCE 19 april 2016, nr. 167 019) en aangevoerd wordt dat ten onrechte toepassing gemaakt werd van artikel 48/5 § 4 van de Vreemdelingenwet, gezien Malta een EU-lidstaat is, dient te worden opgemerkt dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25, waaruit blijkt dat deze definitie *stricto sensu* betrekking heeft op asielverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd: *"De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer [...]"* Zulks gaat *in casu* evenwel géénszins op daar de bestreden akte géén onontvankelijkheidsbeslissingen betreft, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere of meer gunstige beslissing heeft getroffen dan wat er door de Procedurerichtlijn 2005/85/EU (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven. Ofschoon de Raad in zijn arrest van 29 april 2016 (CCE 19 april 2016, nr. 167 019) er anders over oordeelde, dient erop te worden gewezen dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

2.11. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, met name Malta, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker melding van de slechte levensomstandigheden in Malta. De Raad merkt dienaangaande echter op dat verzoeker (i) aangaande zijn huisvestingsmogelijkheden tegenstrijdige verklaringen aflegde (verklaring DVZ, vraag 36; gehoor, p. 13-14), waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd; (ii) aangaande zijn beweerde *"onmogelijkheid"* om als subsidiair beschermde werk te vinden zelf toegaf dat hij zijn arbeidsvergunning - die volgens hem noodzakelijk is om te kunnen werken - niet verlengde omdat dit achtenvijftig euro zou kosten (gehoor, p. 11), dat hij verklaarde dat de vreemdelingen bij wie hij verbleef wel werkten (gehoor, p. 14) en dat hij meende dat het aanleren van het Maltees geen enkele zin had omdat hij het Engels voldoende beheerst (gehoor, p. 12); (iii) zijn klacht dat er geen medische zorg voorhanden niet steunde op concrete ervaringen gezien hij er zelf nooit een arts consulteerde vanwege eigen medische problemen (gehoor, p. 15); (iv) beweerde eenmalig het slachtoffer te zijn geweest van racistisch geweld, toen hij in de omgeving van een opvangcentrum buiten zat en er een glas naar hem zou zijn gegooid, maar dat hij enkel naar de politie telefoneerde om het incident te melden doch nooit een formele klacht indiende of naar het politiekantoor ging om bescherming te zoeken bij de Maltese autoriteiten (gehoor, p. 9-10).

2.13. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich dan weer tot een citaat uit een artikel van 26 augustus 2016 van *"Mo Magazine"* en tot veralgemenende ongestaafe stellingen dat subsidiaire beschermden in de praktijk *"niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten"*, dat hij *"nooit toegang gekregen (heeft) tot taallessen of professionele opleiding"*, dat hij *"geen informatie (kreeg) over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren"*, dat er een *"gebrek aan integratielessen"* is dat *"een negatief effect (heeft) op andere aspecten van het leven in Malta"*, dat *"dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem in Malta"* is omdat *"de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting"* en dat *"vluchtelingen en genieters van subsidiaire bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen"*. Dergelijke loutere beweringen over de algemene situatie voor subsidiair beschermden en vluchtelingen in Malta volstaan echter niet om aan te tonen dat verzoeker er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.14. Uit verzoekers verklaringen kan dan ook enkel blijken dat hij geheel vrijwillig Malta heeft verlaten om persoonlijke redenen en dat verschillende van de door hem aangehaalde socio-economische problemen - indien al geloofwaardig - minstens deels het gevolg zijn van zijn eigen gedrag. Zelfs indien zou kunnen blijken dat de levensomstandigheden voor asielzoekers en migranten in Malta voor verbetering vatbaar zijn, kan hieruit hoe dan ook niet worden afgeleid dat het asielsysteem in Malta niet zou beantwoorden aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen niet gerespecteerd wordt door Malta. Indien verzoeker zich wil hervestigen in de Europese Unie dan moet hij hiervoor de geëigende procedures volgen.

2.15. De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulementsbeginzel naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat kan Malta in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Malta, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK